

INSTYTUT
STUDIÓW
PODATKOWYCH

MODZELEWSKI I WSPÓLNICY

TYGODNIOWY PRZEGLĄD INFORMACJI PODATKOWYCH

Od dnia 15 grudnia 2017 r. do dnia 21 grudnia 2017 r.

Instytut Studiów Podatkowych Modzelewski i Wspólnicy Sp. z o.o.

ul. Kaleńska 8, 04-367 Warszawa

ZMIANY W PRAWIE PODATKOWYM

1) Aktualności

Projekt rozporządzenia Ministra Rozwoju i Finansów w sprawie zwolnień z obowiązku prowadzenia ewidencji przy zastosowaniu kas rejestrujących

W dniu 1 grudnia 2017 r. na stronie internetowej Rządowego Centrum Legislacji został opublikowany projekt rozporządzenia Ministra Rozwoju i Finansów w sprawie zwolnień z obowiązku prowadzenia ewidencji przy zastosowaniu kas rejestrujących.

Projekt aktu przewiduje następujące zwolnienia na 2018 r.:

1. Zwolnienia przedmiotowe
2. Katalog czynności nie ulega zasadniczo zmianom w porównaniu do roku 2017. Wśród czynności zwolnionych nie znalazły się usługi w zakresie wymiany walut, z wyłączeniem usług świadczonych przez banki i spółdzielcze kasy oszczędnościowo – kredytowe, które korzystały ze zwolnienia w 2017 r.
3. Zwolnienia z uwagi na poziom obrotów
4. Utrzymany został dotychczasowy poziom kryterium wysokości obrotu, tj. 20 000 zł dla podmiotów kontynuujących, jak i dla rozpoczynających działalność gospodarczą.
5. Zwolnienia przedmiotowe-podmiotowe do dnia 31 marca 2018 r.

W zakresie zwolnień przedmiotowych zaproponowano, by objąć obowiązkiem ewidencjonowania przy zastosowaniu kas rejestrujących, bez względu na poziom osiągniętych obrotów:

- usługi kulturalne i rozrywkowe – wyłącznie w zakresie wstępu na przedstawienia cyrkowe,
- usługi związane z rozrywką i rekreacją – wyłącznie w zakresie wstępu do wesołych miasteczek, parków rozrywki, na dyskoteki, sale taneczne,
- usługi w zakresie wymiany walut, z wyłączeniem usług świadczonych przez banki i spółdzielcze kasy oszczędnościowo – kredytowe.

2) Zdaniem eksperta

Czy zwrot wydatków na wytworzenie środka trwałego stanowi przychód opodatkowany podatkiem dochodowym od osób prawnych?

Jeśli będziemy mieli mamy do czynienia ze zwrotem uprzednio poniesionego wydatku, to jest możliwe niezaliczenie do przychodów otrzymanych kwot, przy równoczesnym wyłączeniu stosownej części odpisów amortyzacyjnych z kosztów uzyskania przychodu.

Zgodnie z art. 12 ust. 4 pkt 6a ustawy o podatku dochodowym od osób prawnych, do przychodów nie zalicza się zwróconych wydatków niezaliczonych do kosztów uzyskania przychodów. Skoro zatem poniesio-

Andrzej Łukiańczuk

Doradca podatkowy nr wpisu: 10266

Kierownik zespołu cen transferowych. Zajmuje się przede wszystkim problematyką cen transferowych oraz zagadnieniami związanymi z podatkami dochodowymi, w tym sposobami legalnej optymalizacji podatkowej w ramach restrukturyzacji podmiotów gospodarczych, a także prawem bilansowym. Wieloletni pracownik Departamentu Rachunkowości i Podatków jednego z największych podmiotów gospodarczych w Polsce. Ekonomista, swoje kwalifikacje podnosił studiując na Podyplomowym Studium Podatkowym oraz Podyplomowym Studium Rachunkowości Finansowej i Zarządczej w Szkole Głównej Handlowej. Jest także absolwentem Studium Doradców i Ekspertów Podatkowych organizowanym przez ISP. Współautor

Komentarza do ustawy o podatku dochodowym od osób prawnych, Restrukturyzacji spółek kapitałowych, autor publikacji w Gazecie Prawnej, a także BISP.

ne wydatki nie były kosztem, to ich zwrot nie stanowi przychodu, ale zwrócona część wartości początkowej oznacza, że naliczone od niej odpisy amortyzacyjne nie mogą być zaliczone do kosztów uzyskania.

Kluczową kwestią zatem jest ustalenie, czy zwrot wydatków na wytworzenie środka trwałego można uznać za zwrot innych wydatków, o których jest mowa w ww. art. 12 ust. 4 pkt 6a ustawy, a tym samym otrzymane z tego tytułu kwoty nie stanowiłyby przychodu podatkowego, przy równoczesnym wyłączeniu z kosztów podatkowych tej części odpisów amortyzacyjnych, która odpowiada kwocie otrzymanego zwrotu. W tym przedmiocie szczegółowo wypowiedział się WSA we Wrocławiu w wyroku z 12 września 2013 r., SA/Wr 1151/13, określając wzajemną relację obu wskazanych wyżej regulacji oraz wyjaśniając znaczenie pojęć w nich zawartych. Sąd stwierdził, że aby dany wydatek mógł być zaliczony do kategorii „innych wydatków”, o których mowa w art. 12 ust. 4 pkt 6a powołanej ustawy konieczne jest, by „wydatek ten nie został zaliczony do kosztów uzyskania przychodów” w rozumieniu art. 16

ustawy z dnia 15 lutego 1992 r. oraz by wydatek został wcześniej przez podatnika poniesiony, a następnie zwrócony podatnikowi, przy czym wydatek poniesiony jest odpowiednikiem wydatku zwróconego. Tak więc „wydatek zwrócony” to ten sam, a nie taki sam wydatek, który został poniesiony. Zwróconym innym wydatkiem nie jest bowiem uzyskana przez podatnika kwota, która tylko odpowiada wartości poniesionego wydatku, lecz nie stanowi jego zwrotu. Sąd powołał się przy tym na wyroki NSA: z dnia 1 grudnia 2005 r., FSK 2673/04) oraz z dnia 13 lipca 2010 r., II FSK 455/09, w których również oceniane było powyższe zagadnienie.

Jeśli zatem będziemy mieli mamy do czynienia ze zwrotem uprzednio poniesionego wydatku, to jest możliwe skorzystanie z rozwiązania w postaci niezaliczania do przychodów otrzymanych kwot, przy równoczesnym wyłączeniu stosownej części odpisów amortyzacyjnych z kosztów uzyskania przychodu.

Andrzej Łukiańczuk
Doradca podatkowy

NAJNOWSZE ORZECZNICTWO I INTERPRETACJE PODATKOWE

1. Wyroki sądów administracyjnych

Sprzedż udziału we współwłasności drogi

Dla potrzeb podatku od towarów i usług zbycie udziału we współwłasności budynku powinno być traktowane jako dostawa towarów, a nie jako świadczenie usług.

Jeśli idzie o zbycie udziału we współwłasności drogi, to należy wskazać, że problematyka współwłasności została uregulowana w przepisach ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r. – Kodeks cywilny. Na podstawie art. 195 tej ustawy, własność tej samej rzeczy może także przysługiwać niepodzielnie kilku osobom (współwłasność). Artykuł 196 § 1 ustawy stanowi, że współwłasność jest albo współwłasnością w częściach ułamkowych, albo współwłasnością łączną. Każdy ze współwłaścicieli może rozporządzać swoim udziałem, bez zgody pozostałych współwłaścicieli – art. 198 Kodeksu cywilnego.

Zatem w przypadku zbycia udziału w nieruchomości, dotychczasowy współwłaściciel przenosi na nabywcę prawo do rozporządzania tą nieruchomością jak właściciel, w zakresie, w jakim uprawnia go do tego wysokość jego udziału. Na gruncie przepisów ustawy o podatku od towarów i usług, sprzedaż udziału we współwłasności gruntu uznaje się za dostawę towaru podlegającą opodatkowaniu. Zgodnie z uchwałą Naczelnego Sądu Administracyjnego (dalej: NSA) z dnia 24 października 2011 r. (sygn. I FPS 2/11), dla potrzeb podatku od towarów i usług zbycie udziału we współwłasności budynku powinno być traktowane jako dostawa towarów, a nie jako świadczenie usług. Identycznie należy kwalifikować zbycie udziału w prawie użytkowania wieczystego gruntu. W ocenie NSA, zbycie udziału we współwłasności bądź w prawie użytkowania wieczystego skutkuje w swej istocie przeniesieniem na nabywcę prawa do rozporządzania nieruchomościami jak właściciel. Czynności takie powinny być zatem uznane za dostawę towarów

na gruncie ustawy z dnia 11 marca 2004 r. Analogicznej kwalifikacji należy dokonać w przypadku sprzedaży udziału we współwłasności drogi – należy uznać, że podatnik dokonał dostawy towaru a sprzedaż objęta jest podstawową stawką 23%.

Zmiana interpretacji indywidualnej bez postanowienia o wszczęciu postępowania

Zgodnie z art. 14e § 1 pkt 1 Ordynacji podatkowej, minister właściwy do spraw finansów publicznych może z urzędu zmienić wydaną interpretację ogólną lub indywidualną, jeżeli stwierdzi jej nieprawidłowość, uwzględniając w szczególności orzecznictwo sądów, Trybunału Konstytucyjnego lub Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej. Na tym tle powstał spór dotyczący trybu tej zmiany, tj. czy powinien on następować po uprzednim wszczęciu postępowania podatkowego postanowieniem na podstawie art. 165 § 2 Ordynacji podatkowej. Jak stwierdził NSA w wyroku z dnia 11 stycznia 2012 r. (II FSK 1242/10), dokonanie przez Ministra Finansów zmiany indywidualnej interpretacji prawa podatkowego nie wymaga uprzedniego wydania postanowienia o wszczęciu postępowania, o którym mowa w art. 165 § 2 Ordynacji podatkowej. Zdaniem Sądu „ (...) nowa – zmieniona interpretacja (...) doręczana jest zainteresowanemu. (...) zainteresowany dowiadyuje się więc o zmianie i treści zmienionej interpretacji oraz może, w przypadku tej zmiany, uzyskać związaną z nią ochronę prawną. Informowanie zainteresowanego – poprzez wydanie postanowienia, o którym mowa w art. 165 § 2 Ordynacji podatkowej – o zamiarze zmiany interpretacji nie jest, z punktu widzenia zasygnalizowanych możliwości ochrony prawnej, niezbędne, tym bardziej, że w czynnościach Ministra Finansów prowadzących do zmiany interpretacji zainteresowany nie uczestniczy, interpretacja bowiem zmieniana jest w obszarze przedstawionego przez zainteresowanego wniosku o wydanie interpretacji, który może tylko zostać przez Ministra inaczej, niż uprzednio, oceniony. Nowe dane pochodzące od zainteresowanego oraz jego udział w sprawie nie są dla zmiany interpretacji niezbędne. Oceny i zapatrywania prawne w przedmiocie zmienionej interpretacji zainteresowany może przedstawić zaskarżając ją do sądu administracyjnego.”

Podsumowując należy stwierdzić, że w przypadku zmiany przez Ministra Finansów z urzędu interpretacji indywidualnej nie wydaje się postanowienia o wszczęciu postępowania.

2. Interpretacje podatkowe

Zryczałtowany podatek dochodowy od niektórych przychodów osiąganych przez osoby fizyczne a możliwości opodatkowania przychodów osiąganych w ramach działalności gospodarczej

Dochody podatnika uzyskiwane zarówno z najmu powierzchni reklamowej jak i działalności związanej z oprogramowaniem stanowią przychód z pozarolniczej działalności gospodarczej, tj. przychód ze źródła o którym mowa w art. 14 ust. 1 w zw. z art. 10 ust. 1 pkt 3 ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych, który powinien być opodatkowany zgodnie z wybraną formą opodatkowania prowadzonej działalności.

Dyrektor Izby Skarbowej w Poznaniu w interpretacji indywidualnej prawa podatkowego z dnia 13 lipca 2015 r., nr ILPB1/4511-1-480/15-4/AA analizował kwestię dotyczącą zryczałtowanego podatku dochodowego od niektórych przychodów osiąganych przez osoby fizyczne w zakresie możliwości opodatkowania przychodów osiąganych w ramach działalności gospodarczej. Przedmiotowe rozstrzygnięcie zapadło w następującym stanie faktycznym: Podatnik prowadzi działalność gospodarczą rozliczając się w formie podatku liniowego. Tworzy on aplikacje mobilne na określony system oraz wytwarza oprogramowanie. Aplikacje mobilne rozlicza na zasadzie tak jak wszystkie dochody w KPIR, płacąc podatek liniowy. Przychody podatnika pochodzą z udostępniania powierzchni reklamowej dla sieci reklamowych. Zgodnie z art. 1 pkt 2 ustawy o zryczałtowanym podatku dochodowym od niektórych przychodów osiąganych przez osoby fizyczne, ustawa reguluje opodatkowanie zryczałtowanym podatkiem dochodowym niektórych przychodów (dochodów) osiąganych przez osoby fizyczne osiągające przychody z tytułu umowy najmu, podnajmu, dzierżawy, poddzierżawy lub innych umów o podobnym charakterze, jeżeli umowy te nie są zawierane w ramach prowadzonej pozarolniczej działalności gospodarczej. Osoby fizyczne osiągające przychody z tytułu umowy najmu, podnajmu, dzierżawy, poddzierżawy lub innych umów o podobnym charakterze, jeżeli umowy te nie są zawierane w ramach prowadzonej pozarolniczej działalności gospodarczej, mogą opłacać ryczałt od przychodów ewidencjonowanych – o czym stanowi art. 2 ust. 1a tej ustawy. Organ podatkowy wskazał, że przychód uzyskiwany z tytułu najmu powierzchni reklamowych w warunkach, gdy czynność ta wypeł-

nia przesłanki działalności gospodarczej określonej w art. 5a pkt 6 ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych, należy zakwalifikować do przychodów z działalności gospodarczej, o której mowa w art. 10 ust. 1 pkt 3 ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych. Organ podatkowy wykazał, że skoro podatnik prowadzi działalność gospodarczą związaną z oprogramowaniem w zakresie której wchodzi zarówno tworzenie aplikacji mobilnych jak i najem powierzchni reklamowej, to nie może On równocześnie od przychodów z najmu powierzchni reklamowej opłacać ryczałtu w wysokości 8,5% i od pozostałej działalności opłacać podatek liniowy. Przychody z tytułu usług wykonywanych przez podatnika w ramach prowadzonej działalności gospodarczej, stanowią przychody ze źródła pozarolnicza działalność gospodarcza i w związku z tym podatnik jest zobowiązany do wyboru jednej formy opodatkowania dochodów osiągniętych z tego źródła.

Reasumując, w związku z wykonywanymi przez podatnika czynnościami udostępniania powierzchni reklamowej w warunkach właściwych dla prowadzonej działalności gospodarczej wskazać należy, że uzyskiwane przez niego przychody z tego tytułu nie mogą podlegać opodatkowaniu w formie ryczałtu od przychodów ewidencjonowanych, tj. na zasadach określonych w ustawie o zryczałtowanym podatku dochodowym od niektórych przychodów osiągniętych przez osoby fizyczne. W świetle powyższego uzyskiwane przez podatnika dochody zarówno z najmu powierzchni reklamowej jak i działalności związanej z oprogramowaniem stanowią przychód z pozarolniczej działalności gospodarczej tj. przychód ze źródła o którym mowa w art. 14 ust. 1 w zw. z art. 10 ust. 1 pkt 3 tej ustawy, który powinien być opodatkowany zgodnie z wybraną formą opodatkowania prowadzonej działalności.

Wywłaszczana gmina nie uniknie opodatkowania VAT

Przekazanie przez gminę na rzecz Skarbu Państwa, na mocy decyzji o wywłaszczeniu, nieruchomości w zamian za odszkodowanie stanowi czynność podlegającą opodatkowaniu podatkiem od towarów i usług. Tak wskazał Dyrektor Izby Skarbowej w Łodzi w interpretacji indywidualnej z 2 listopada 2015 r. (IPTPP1/4512-502/15-2/MW).

W przedmiotowej sprawie do fiskusa zwróciła się gmina, która poza czynnościami realizowanymi w ramach reżimu publicznoprawnego dokonuje wybra-

nych czynności na podstawie zawieranych umów cywilnoprawnych i traktuje je jako podlegające ustawie o podatku od towarów i usług. W zależności od sposobu nabycia danego składnika majątkowego stanowiącego mienie komunalne, gminie przysługuje bądź nie przysługuje, z tytułu tego nabycia, prawo do odliczenia VAT na podstawie art. 86 ust. 1 ustawy o podatku od towarów i usług. Podobnie w zależności od sposobu wykorzystania tego składnika majątkowego – związane z nim czynności dokonywane przez Gminę podlegają opodatkowaniu bądź znajdują się poza systemem VAT. Składnikiem mienia komunalnego są także nieruchomości, stanowiące własność Gminy. Jest też tak, że określona nieruchomość należąca do gminy może stać się własnością Skarbu Państwa. W odniesieniu do dróg krajowych i wojewódzkich decyzję w tym zakresie wydaje właściwy wojewoda. Za przejęte pod drogi nieruchomości gminie przysługuje wówczas odszkodowanie.

Gmina zapytała, czy przekazanie na rzecz Skarbu Państwa, na mocy decyzji o wywłaszczeniu, nieruchomości w zamian za odszkodowanie stanowi czynność podlegającą opodatkowaniu podatkiem od towarów i usług. Według gminy nie. Fiskus się nie zgodził. Organ wskazał, że z art. 7 ust. 1 pkt 1 ustawy o podatku od towarów i usług wynika, że czynność polegająca na przeniesieniu z nakazu organu władzy publicznej lub podmiotu działającego w imieniu takiego organu lub przeniesienie z mocy prawa własności towarów (np. nieruchomości) w zamian za odszkodowanie stanowi dostawę towarów. W tej sytuacji bez znaczenia jest fakt, że dostawa nie jest de facto następstwem decyzji właściciela, lecz wynika z nakazu organu władzy publicznej lub z mocy samego prawa. Odszkodowanie w tym przypadku pełni funkcję wynagrodzenia za przeniesienie własności towarów, czyniąc tego rodzaju dostawę faktycznie odpłatną. Fiskus uznał też, że ani organ władzy publicznej (wójt, burmistrz, prezydent miasta), ani urząd obsługujący ten organ (urząd gminy) wydając nieruchomość za odszkodowaniem nie może skorzystać z wyłączenia z opodatkowania na podstawie art. 15 ust. 6 ustawy o podatku od towarów i usług. W przypadku wywłaszczenia nieruchomości za odszkodowaniem nie są realizowane zadania, dla realizacji których organy te zostały powołane. Jednocześnie gmina w przedmiotowym zakresie nie występuje jako podmiot prawa publicznego, lecz jako właściciel. Jego sytuacja w odniesieniu do kwestii własności nieruchomości przeznaczonej pod budowę drogi jest taka sama jak innych podmiotów, których dotknąć może decyzja lokalizacyjna.

INFORMACJE DLA PŁATNIKÓW ZUS

Przyznanie renty rodzinnej według obowiązującego stanu prawnego

Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 4 listopada 2015 r., sygn. akt II UK 402/14, rozstrzygnął kwestię dotyczącą przyznania renty rodzinnej według stanu prawnego z chwili śmierci osoby.

W przedmiotowej sprawie Zakład Ubezpieczeń Społecznych odmówił prawa do renty dla dwójki dzieci po zmarłym 53-letnim ojcu. Organ przywołał zmieniony w 2011 r. art. 57 ust. 2 ustawy emerytalnej. Organ uznał za udowodnione ponad 25 lat okresów składkowych i nieskładkowych, w tym tylko 3 lata, 7 miesięcy i 20 dni okresów składkowych z ostatnich dziesięciu lat przed śmiercią. W ocenie organu nie zostały więc spełnione warunki z art. 57 i 58 ust. 4 ustawy emerytalnej. Matka dzieci wniosła odwołanie do sądu. Sąd zmienił decyzję ZUS i przyznał im rentę rodzinną. Sąd powołał się na art. 65 ust. 1, art. 57 ust. 1 i 2 oraz art. 58 ust. 1 pkt 5 ustawy emerytalnej i wskazał, że ubezpieczony w chwili śmierci miał 53 lata i 25-letni okres składkowy i nieskładkowy. Tak długi staż pracy nie pozostaje bez wpływu na prawo do świadczenia, pomimo nieopłacania składek przez 5 lat w ostatnim dziesięcioleciu.

ZUS odwołał się od tego wyroku, a sąd apelacyjny oddalił odwołanie wnioskodawców. Sąd zwrócił uwagę, że pogląd sądu I instancji musi ulec weryfikacji po noweli mocą ustawy z dnia 28 lipca 2011 r. o zmianie ustawy o emeryturach i rentach z FUS, która weszła w życie z dniem 23 września 2011 r. Dodała ona art. 58 ust. 4. Skutek jest taki, że od dnia 23 września 2011 r. warunki do renty zawarte w art. 65 ust. 1 i 2 ustawy zostały ściśle określone. Zgodnie z art. 65 ust. 1 i 2 renta przysługuje członkom rodziny osoby, która w chwili śmierci miała ustalone prawo do emerytury lub renty z tytułu niezdolności do pracy lub spełniała warunki wymagane do uzyskania jednego z tych świadczeń. Przyjmuje się, że osoba zmarła była całkowicie niezdolna do pracy.

Rodzina złożyła skargę kasacyjną do Sądu Najwyższego, ale SN ją oddalił. Sąd Najwyższy podkreślił,

że zgodnie z art. 100 ust 1 ustawy o emeryturach i rentach ocena warunków do renty następuje według stanu prawnego z chwili śmierci osoby. W myśl art. 57 ust. 1 ubezpieczony ubiegający się o rentę z tytułu niezdolności do pracy musi: mieć orzeczoną niezdolność do pracy, wymagany okres składkowy i nieskładkowy oraz powstanie niezdolności w okresach wymienionych w pkt 3 albo nie później niż w ciągu 18 miesięcy od ich ustania. Powyższych warunków nie stosuje się do ubezpieczonego, który udowodnił okres składkowy i nieskładkowy wynoszący co najmniej 20 lat dla kobiety lub 25 lat dla mężczyzny oraz jest całkowicie niezdolny do pracy (art. 57 ust. 2). SN dokonał wykładni tego przepisu i stwierdził, że na podstawie art. 57 ust. 2 ustawy renta przysługuje po ubezpieczonym całkowicie niezdolnym do pracy ze stażem składkowym i nieskładkowym co najmniej 20 lat (kobieta) i 25 lat (mężczyzna). Wtedy nie trzeba wykazywać pięcioletniego okresu składkowego i nieskładkowego przypadającego w ciągu ostatniego dziesięciolecia przed zgłoszeniem wniosku o rentę, zgodnie z art. 58 ust. 2 ustawy.

Sąd Najwyższy zwrócił uwagę na fakt, że od dnia 23 września 2011 r. art. 57 ust. 2 nie określa już samodzielnie warunków do renty z tytułu niezdolności do pracy, a jedynie łągodzi przesłanki z art. 57 ust. 1. Ubezpieczeni nie muszą wykazywać faktu powstania niezdolności do pracy w okresach wyszczególnionych w ust. 1 pkt 3 lub w ciągu osiemnastu miesięcy od ich ustania. Muszą natomiast, stosownie do art. 57 ust. 1 pkt 2 w związku z art. 58 ust. 1 pkt 5 i ust. 2 ustawy, udokumentować co najmniej pięcioletni staż składkowy i nieskładkowy przypadający w dziesięcioleciu przed wnioskiem rentowym lub powstaniem niezdolności. Z tego ostatniego warunku zwalnia ubezpieczonego całkowicie niezdolnego do pracy wykazanie co najmniej 25-letniego (u kobiet) lub 30-letniego (w mężczyzn) okresu składkowego, o jakim mowa w art. 6 ustawy emerytalnej. A w przedmiotowej sprawie warunek ten nie został spełniony.

DLA ZARZĄDÓW I RAD NADZORCZYCH

Czy nabycie w formie aportu udziałów poniżej ich wartości nominalnej nie rodzi ryzyka podatkowego?

Nabycie w formie aportu udziałów poniżej ich wartości nominalnej nie skutkuje powstaniem ryzyka podatkowego u ich nabywcy.

Zgodnie z art. 12 ust. 4 pkt 4 ustawy o podatku dochodowym od osób prawnych, do przychodów nie zalicza się przychodów otrzymanych na utworzenie lub powiększenie kapitału zakładowego, funduszu udziałowego albo funduszu założycielskiego, albo funduszu statutowego w banku państwowym, albo funduszu organizacyjnego ubezpieczyciela.

Z powyższego wynika, że nabyte przez podatnika udziały w innej spółce kapitałowej w związku z wniesieniem ich jako wkładu niepieniężnego przez dany podmiot nie będą stanowić przychodu podlegającego

opodatkowaniu podatkiem dochodowym od osób prawnych. Bez znaczenia dla nabywcy tych udziałów jest – na gruncie podatku dochodowego od osób prawnych – nabycie ich po cenie niższej niż ich wartość nominalna. Należy dodatkowo wskazać, że w przypadku, gdy udziały w spółce z ograniczoną odpowiedzialnością (dalej spółka z o.o.) obejmowane są przez wspólników po cenie wyższej od ich wartości nominalnej wartość owej nadwyżki (tzw. agio emisyjne) przekazywana jest na kapitał zapasowy spółki. Do przychodów nie zalicza się jednak – zgodnie z art. 12 ust. 1 pkt 11 powołanej ustawy – dopłat wnoszonych do spółki, jeżeli ich wniesienie następuje w trybie i na zasadach określonych w odrębnych przepisach, kwot i wartości stanowiących nadwyżkę ponad wartość nominalną udziałów (akcji), otrzymanych przy ich wydaniu i przekazanych na kapitał zapasowy, oraz w spółdzielniach i ich związkach – wartości wpisowego, przeznaczonych na fundusz zasobowy.

PODATKI I OPŁATY LOKALNE

Nie używana nieruchomość przedsiębiorcy a podatek od nieruchomości

W wyroku NSA z dnia 21 stycznia 2016 r. (sygn. II FSK 3337/13) wskazano, że przepis art. 1a ust. 1 pkt 3 ustawy o podatkach i opłatach lokalnych (przepis ten uległ zmianie od dnia 1 stycznia 2016 r.) może znaleźć zastosowanie tylko w przypadku zaistnienia obiektywnych okoliczności natury technicznej, całkowicie uniemożliwiających wykorzystanie przedmiotu opodatkowania do celów działalności gospodarczej prowadzonej przez dany podmiot i to zarówno obecnie, jak i w przyszłości. Pojęcie „względy techniczne” nie obejmuje więc swoim zakresem technologicznych, ekonomicznych, jak również finansowych przyczyn braku możliwości wykorzystywania.

Sąd podkreślił w uzasadnieniu wyroku, że podstawowym kryterium związku z działalnością gospodarczą jest samo posiadanie danej nieruchomości przez podmiot prowadzący działalność gospodarczą. Istotne jest, że

związek danej nieruchomości z prowadzeniem działalności gospodarczej oznacza także związek pośredni, służący prowadzonej działalności i nie może być utożsamiany jedynie z działalnością faktyczną. Tym samym o tym, czy dana nieruchomość pozostaje związana z działalnością gospodarczą nie przesądza to, czy działalność gospodarcza jest w danym obiekcie rzeczywiście prowadzona, ale to, czy jest w posiadaniu przedsiębiorcy. Zatem, w ocenie Sądu, przejściowe niewykorzystywanie przez podmiot gospodarczy części nieruchomości do wykonywania działalności gospodarczej nie daje podstaw do tego, by do wymiaru podatku od nieruchomości nie miały zastosowania stawki przewidziane dla nieruchomości związanych z działalnością gospodarczą.

Ustawa o podatkach i opłatach lokalnych nie definiuje co prawda pojęcia „względy techniczne”, których zaistnienie wyklucza wykorzystywanie przedmiotu opodatkowania do prowadzenia działalności gospodarczej – zdaniem Sądu należy jednak przyjąć, że chodzi o zmniejszenie obciążeń podatkowych tych podmiotów

gospodarczych, które nie mogą wykorzystywać posiadanych nieruchomości dla celów gospodarczych z przyczyn całkowicie od nich niezależnych, a związanych z naturą danego przedmiotu opodatkowania. Analizowany przepis art. 1a ust. 1 pkt 3 ustawy o podatkach i opłatach lokalnych znajdzie zatem zastosowanie tylko w przypadku zaistnienia obiektywnych okoliczności natury technicznej, całkowicie uniemożliwiających wykorzystanie przedmiotu opodatkowania do celów działalności gospodarczej prowadzonej przez dany podmiot i to zarówno obecnie, jak i w przyszłości. Pojęcie „względy techniczne” nie obejmuje więc swoim zakresem technologicznych, ekonomicznych, jak również finansowych

przyczyn braku możliwości wykorzystywania przedmiotu opodatkowania do prowadzenia działalności gospodarczej.

Mając powyższe na uwadze, na gruncie obowiązującego stanu prawnego, w sprawie będącej przedmiotem rozstrzygnięcia Sąd wskazał, że od nieużywanej nieruchomości przedsiębiorca płaci i tak podatek według najwyższej stawki, nawet jeżeli nie prowadzi tam działalności gospodarczej z powodu fatalnej kondycji budynku. Fakt przejściowego niewykorzystywania nieruchomości nie powoduje, że przestaje ona być związana z prowadzoną przez przedsiębiorcę działalnością gospodarczą.

KONTAKT

W przypadku zainteresowania powyższymi informacjami i ich wpływem na państwa działalność, prosimy o kontakt:

Agata Strocka

Konsultant podatkowy

tel. (22) 517 30 69

agata.strocka@isp-modzelewski.pl

OFERTA AUDYT

Od dnia 1 stycznia 2017 r. podwykonawcy robót budowlanych wymienionych w załączniku nr 14 do ustawy o podatku od towarów i usług po raz pierwszy w historii masowo przestaną płacić VAT będąc zmuszeni wnioskować do urzędów skarbowych o zwrot podatku naliczonego. Powodować to będzie konieczność przeprowadzania natychmiastowych kontroli podatkowych przez właściwe organy, w tym przez nowe organy celno-skarbowe, które obejmą zarówno podatników składających deklaracje z kwotą zwrotu różnicy podatku, jak i ich dostawców (hurtownie materiałów budowlanych).

Podatnicy składający deklaracje ze zwrotem podatku naliczonego muszą więc podjąć niezbędne działania mające na celu zmniejszenie ryzyka wynikającego z wadliwego ich sporządzenia oraz popełnionych błędów w ewidencjonowaniu i dokumentowaniu tego podatku. Zwłaszcza wobec wejścia w życie nowych przestępstw związanych z używaniem nierzetelnych faktur VAT.

Instytut Studiów Podatkowych od wielu lat świadczy usługi związane z audytem podatkowym, a zwłaszcza weryfikacji ewidencji i deklaracji VAT-7 i VAT-7K przed ich złożeniem przez podatników. W związku z powyższym oferujemy usługę weryfikacji okresowej:

- kolejnych deklaracji podatkowych (podatek należny i podatek naliczony),
 - prowadzonych ewidencji dla potrzeb sporządzenia tych deklaracji,
 - posiadanych dokumentów źródłowych za dany okres podatkowy
- celem uniknięcia ryzyka odpowiedzialności podatkowej, karnoskarbowej i karnej.

Ta weryfikacja będzie następowała **każdorazowo przed złożeniem poszczególnych deklaracji** przez podatnika. Usługa weryfikacji może być prowadzona w siedzibie podatnika, obsługującym je biurze rachunkowym lub na podstawie dokumentacji przekazanej w formie elektronicznej. Czas realizacji od 3 do 5 dni w zależności od ilości dokumentów. Cena usługi uzależniona jest od pracochłonności, a zwłaszcza ilości audytowanych dokumentów.

W przypadku pytań bądź wątpliwości pozostają do Państwa dyspozycji: Pan Andrzej Sarna, Dyrektor Działu Marketingu, tel. 22 517 30 86, andrzej.sarna@isp-modzelewski.pl, Pani Agata Strocka, starszy specjalista w Dziale Audytu Podatkowego, tel. 22 517 30 69, agata.strocka@isp-modzelewski.p oraz Pani Katarzyna Wawrzonkiewicz, specjalista w Biurze Obsługi Polis Podatkowych, tel. 22 517 30 76, katarzyna.wawrzonkiewicz@isp-modzelewski.pl.

Instytut Studiów Podatkowych Modzelewski i Wspólnicy sp. z o.o.

Zarząd		Działy
<p>prof. dr hab. Witold Modzelewski prezes zarządu radca prawny doradca podatkowy nr 00001 tel. 22 517 30 60, 501 01 01 08 e-mail: witold.modzelewski@isp-modzelewski.pl</p> <p>Renata Janiec-Modzelewska wiceprezes zarządu doradca podatkowy nr 00777 tel. 22 517 30 70 wew. 105, 601 225 855 e-mail: renata.janiec-modzelewska@isp-modzelewski.pl</p> <p>Jerzy Bielawny wiceprezes zarządu doradca podatkowy nr 01079 tel. 22 517 30 60, 602 652 955 e-mail: jerzy.bielawny@isp-modzelewski.pl</p>	<p>Dyrektor Generalny do spraw Doradztwa Podatkowego Mariusz Unisk tel. 22 517 30 94, 501 603 910 e-mail: maiursz.unisk@isp-modzelewski.pl</p> <p>Dyrektor Generalny do spraw Postępowania Podatkowych Jacek Aninowski tel. 22 517 30 87 e-mail: jacek.aninowski@isp-modzelewski.pl</p> <p>Departament Prawny Jacek Pyssa tel. 22 517 30 67, 501 455 500 e-mail: jacek.pyssa@isp-modzelewski.pl</p> <p>Biuro Obsługi Sporów Podatkowych Katarzyna Wawrzonkiewicz dyrektor biura tel. 22 517 30 76 e-mail: biuro.obslugi@isp-modzelewski.pl</p>	<p>Dział Edukacji Jarosław Skonecki dyrektor tel. 22 517 30 60 wew. 215, 601 365 765 e-mail: jaroslaw.skonecki@isp-modzelewski.pl</p> <p>Dział Marketingu Andrzej Sarna dyrektor tel. 22 517 30 86, 501 603 907 e-mail: andrzej.sarna@isp-modzelewski.pl</p> <p>Dział Wydawnictw Robert Fajkowski kierownik tel. 22 517 30 60 wew. 141 e-mail: robert.fajkowski@isp-modzelewski.pl</p> <p>Dział Audytu Podatkowego Agata Strocka konsultant podatkowy, główny specjalista w dziale audytu podatkowego tel. 22 517 30 69, 501 134 269 e-mail: agata.strocka@isp-modzelewski.pl</p>

Instytut Studiów Podatkowych Modzelewski i Wspólnicy - Audyt sp. z o.o.

Siedziba	Zarząd	
<p>ul. Kaleńska 8 04-367 Warszawa tel. 22 517 30 70 fax. 22 517 30 71 e-mail: audyt@isp-modzelewski.pl</p>	<p>Renata Janiec-Modzelewska Prezes Zarządu Doradca Podatkowy Nr wpisu 00777</p> <p>Jarosław Stefaniak Wiceprezes Zarządu Biegły Rewident Nr ew. 10832</p>	<p>Beata Pytkowska Członek Zarządu Biegły Rewident Nr ew. 12391</p>

Departamenty

Departament Audytu Finansowego

Jarosław Stefaniak
Kierownictwo Departamentu
Biegły Rewident nr ew. 10832
tel. 22 517 30 70 wew. 203, 504 403 041
e-mail: jaroslaw.stefaniak@isp-modzelewski.pl

Departament Obsługi Finansowo-Księgowej

Elżbieta Cajs
Kierownictwo Departamentu
Certyfikat Księgowy nr ew. 7367/2004
tel. 22 517 30 70 wew. 233, 506 067 205
e-mail: elzbieta.cajs@isp-modzelewski.pl

Departament Obsługi Kadrowo-Płacowej

Alicja Antos
Kierownictwo Departamentu
tel. 22 517 30 70 wew. 238, 501 603 907
e-mail: alicja.antos@isp-modzelewski.pl

Departament Doradztwa Podatkowego

Renata Janiec-Modzelewska
Kierownictwo Departamentu
Doradca Podatkowy nr ew. 00777
tel. 22 517 30 70 wew. 105, 601 225 855
renata.janiec-modzelewska@isp-modzelewski.pl

Oddziały Instytutu Studiów Podatkowych

Oddział Małopolski	Oddział Śląski	Oddział Wielkopolski
<p>Ul. Gertrudy 7/12 31-046 Kraków tel. 12 429 24 01 fax 12 423 23 00 e-mail: biuro.krakow@isp-modzelewski.pl</p>	<p>Ul. Jordana 7B 40-056 Katowice tel. 32 259 71 50 fax 32 253 99 89 e-mail: biuro.katowice@isp-modzelewski.pl</p>	<p>Ul. Wiślana 53 60-401 Poznań tel. 61 843 09 21/22 tel./fax 61 848 33 48 e-mail: biuro.poznan@isp-modzelewski.pl</p>